

קונטרס

טובת הזולת

יעורר ויחזק את כל בר ישראל, שיהיה רגיל לעשות
טובה לזולת בכל יום, אשר אין למעלה מזה, ואשרי מי
שזוכה להפיץ את אור רבנו ז"ל בכל יום לעוד יהודים,
ולגלות להם את האור הגנוז.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אנים ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסיד ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁלֵמוֹת הָאָדָם
הוּא שְׂדוּאָג תָּמִיד עַל טוֹבַת הַזּוּלָת,
כִּי מִי שֶׁרַק דּוּאָג עַל טוֹבָתוֹ, סִימָן
שֶׁהוּא רָחוֹק מְאֹד מְאֹד מִהֶקְדָּשָׁה,
וְרַחֲמָנוֹת גְּדוּלָה עָלָיו, וְלָכֵן מִי
שֶׁרוֹצֵה לְרְאוֹת אֶם אָדָם זֶה הוּא אִישׁ
כָּשֵׁר אִם לֹא, אִם הוֹלֵךְ לוֹ בַּחַיִּים
הַטּוֹבָה שֶׁל הַזּוּלָת, זֶה סִימָן שֶׁהוּא
אִישׁ כָּשֵׁר, וְאִם הוּא דּוּאָג רַק
בְּעֵבוּרוֹ, זֶה סִימָן שֶׁהוּא אִישׁ צָבוּעַ,
וְצָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקסד)

קוֹנְטְרָס

טוֹבַת הַזוּלָּת

רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נד):
צָרִיכִים לְשָׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל הַזְכָּרוֹן, שְׁלֹא יִפֹּל
לְשִׁכְחָה. וְאַיִזָּה זְכָרוֹן, שְׁכָל-כֶּף צָרִיכִים לְשָׁמְרוֹ?
בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, עוֹלָם הָבָא. חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים
אוֹמְרִים (מִדְּרַשׁ אַגָּדָה): לָמָּה נִקְרָא עוֹלָם הָבָא?
אֵלָּא שְׁבָא מְלַמְעָלָה לְמַטָּה, וְזֶה לְכַאוּרָה כְּמִדְרַשׁ
פְּלִיאָה; כִּי הָרִי כָּאֵן זֶה נִקְרָא עוֹלָם הַזֶּה, וְלַמְעָלָה
נִקְרָא עוֹלָם הָבָא? אֵלָּא בְּזֶה הַמִּדְרַשׁ מִתְבַּרְרָת כָּל
תְּכֵלִית הַבְּרִיאָה, שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת
הָאָדָם, שֶׁנִּבְרָא מִמְּנוֹ יִתְבַּרַךְ, וְתְכֵלִיתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם
— לְקַשֵּׁר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הָבָא; כִּי בְּאַמַּת
אַחַר יֵשׁוּב הַדַּעַת אָמַתִּי, אֵין לְהַחֲלִיף בֵּין הָעוֹלָם
הַזֶּה לְעוֹלָם הָבָא, כִּי הַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה
הַכֹּל, אֲנַחְנוּ מִסְתּוֹבְבִים פֹּה, וּמָה אָנוּ רוֹאִים?
דוּמָם: כָּל מֵינֵי הָרִים וּגְבָעוֹת, נְחָלִים וּנְהָרוֹת,

ימים, מדינות, עירות, כפרים. צומח: כל מיני צמחים, אילנות סרק, אילנות שמפיצים ריח טוב, אילנות פרי, כל מיני חיות שבעולם, מראמים גדולים ומגשמים עד חידקים קטנים ומזעריים. מדבר: כל מיני בני-אדם, ששה בליון במספר, יש בעולם כל מיני אמות משנות זו מזו, ואנחנו עם ישראל נבראנו כדי להפיר את הבורא יתברך שמו, להסתובב פה בזה העולם, ומתוך הדומם, ומתוך הצומח, ומתוך החי, ומתוך המדבר, עלינו למצא את הקדוש-ברוך-הוא, שזה כלל קבלת התורה, שנתנה לנו מאת הבורא יתברך שמו. וכך מובא בזהר הקדוש (מצרע נג): אמאי אקרי תורה? דאורי וגלי מאי דהוה סתום; אנחנו יהודים צריכים לגלות את הקדוש-ברוך-הוא מכל פרט ופרט של הבריאה. וזה מה שרבינו ז"ל אומר, שצריכים לשמר מאד מאד על הזכרון, ועקר הזכרון — לזכר בעלמא דאתי, להוריד את העולם הבא, עולמות רוחניים, אל זה העולם, לדעת שאין בלעדיו יתברך כלל, אתה הוא קדם שבראת העולם, אתה הוא אחר שבראת העולם, אותו הרבוננו של עולם, שמקיים ומחיה ומנהיג את כל הבריאה שלפני מראה עינינו.

טובת הזולת

קמג

אבל, אומר רבנו ז"ל, שאי אפשר להגיע לזה, אלא על-ידי טוב עין. אדם צריך שתהיה לו עין טובה על הזולת, ואז הלב שלו חי. מה שאין כן כשיש לו רע עין, ומסתכל בעינים רעות על כל אחד, על-ידי-זה נעשה אצלו מיתת הלב; כי העינים תלויות בלב, וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (פמדבר רבה, פרשה י', סימן ב'): סרסורי עברה בעינא ולבא תליא; וכן כתיב (דברים יא, יח): "והיו לטטפות בין עיניך", הינו שאל כל זה אנו זוכים לזכרון על-ידי העינים. כשאדם יש לו עינים טובות, אזי זוכר בעלמא דאתי, ואם לאו, רחמנא לצלן, שוכח, סימן שהלב שלו מת, אין לו שום הרגשה לטובות הזולת, שזה מה שפכתוב (תהלים לא, יג): "נשכחתי כמת מלב". נמצא, כדי שאדם יהיה חזק בזכרון בעלמא דאתי, שידע תמיד שהעולם הזה מקשר לעולם הבא והעולם הבא לעולם הזה, שיעשה חסד עם הזולת, שזה נקרא: "טוב עין הוא יברך", מי שיש לו עינים טובות — הוא משפע בברכות. אבל מי שמסכן, מסתכל ברע עין על הזולת, סימן שלבו מת, ואין לו שום השגה ברוחניות ובגשמיות. ובזה אדם נמדד — כפי החסד שעושה עם הזולת, אם הוא

מוסר נפשו בעבור הזולת, סימן שיש לו לב חם, לב בוער להקדוש-ברוך-הוא, לב להשתוקק אל רוחניות אלקות. אומר רבנו ז"ל, שאל זה זכה בשלמות דוד המלך, שעליו נאמר (שמואל-א' טז, יב): "יפה עינים וטוב ראוי", ודורשים על זה חכמינו הקדושים (סנהדרין צג.): הלכה כמותו. מגלה רבנו ז"ל, שזה הסוד של נקדת המשיח שיש אצל כל אחד ואחד, שזו התגלות יחידה שבנפש, בטול גמור אל עצם עצמיות אלקותו יתברך. ובכלליות משיח צדקנו יכבש את העולם עם הנקדה הזו של טוב עין. אדם צריך תמיד לדאג ל"טובת הזולת", למסר את נפשו בעבורו.

הרי אנו יודעים היטב היטב מי אנחנו, ואף שביכולתנו להטעות את עצמנו, לחשב — מי יודע מי אנו, אולי אנו הכי טובים, הכי מתקנים, אז עלינו לזכור, שאנו רחוקים לגמרי, יהודי צריך תמיד לזכור את האמת, איך עברו עליו החיים עד עכשו, שכלנו אין פנינו יפות כלל, אשר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לט), שראוי לנו לומר את זה בבכיות עצומות ובדמעות

טובת הזולת

קמה

שְׁלִישׁ, שְׁכַלְנוּ אֵין פְּנִינוּ יְפוֹת כָּלֵל, וְאַנְחֵנוּ
צְרִיכִים שְׂיִהְיֶה לָנוּ מִנְהִיג אֲמֵתִי שְׂיִנְהִיג אוֹתָנוּ.

זֶה לֹא קָל לְהִתְקַרֵב אֶל הַצְדִּיק הָאֱמֵת, כִּי
כְּנֶגֶד כָּל צְדִיק וְצְדִיק בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹמֵד כְּנֶגְדּוֹ
רָשָׁע מְרָשָׁע, סָמ"ך-מ"ם בְּדַמוֹת הַחֲמוֹר, הַחֲמוֹר
נוֹשֵׂא אֶת הָעוֹנוֹת שְׁלָנוּ, וּמֵהֶם אַנְחֵנוּ סוֹבְלִים.
וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר הַצְדִּיק הָאֱמֵת,
שֶׁהוּא יָכוֹל לְפַקֵּחַ לָנוּ אֶת הָעֵינַיִם, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי
רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן סז), וְלְהַסְתַּכֵּל
עַל עֲצָמָנוּ, אֵיךְ אַנְחֵנוּ גְרָאִים; כִּי הַצְדִּיק פּוֹקֵחַ אֶת
עֵינֵינוּ, שְׂנִתְחִיל לְהִתְבּוֹגֵן מֵה פְּגַמָּנוּ וּמֵה עֲשִׂינוּ,
וְאֵיךְ נִתְלַכְלְכֵנוּ, וְנוֹתֵן לָנוּ דְרָךְ תְּקוּן. הַצְדִּיק
מְחַדִּיר בָּנוּ רוּחַ נִיּוֹת אֱלֹקוֹת, וּמְקַשֵּׁר אוֹתָנוּ אֶל
שָׂרֵשׁ גִּשְׁמֵתָנוּ. אֲבָל אֵיךְ זוֹכִים לְהִתְקַרֵב אֶל
הַצְדִּיק הַזֶּה, כִּי כְּנֶגֶד כָּל צְדִיק יֵשׁ טַמְאָה שְׂמַחְקָה
אֶת עֲצָמָה לְהִיּוֹת כְּמוֹ הַצְדִּיק; רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן נז), שְׂכַנְגָד מִשֶּׁה רַבֵּנוּ
הָיָה בְּלָעַם הָרָשָׁע, וְאֵל תְּחַשְׁבוּ שְׂבִלְעַם הָרָשָׁע
הַלֵּךְ עִם פּוֹבַע טַמְּפֵל מְגֻלָּח וְכַדוּמָה, אֲלֹא בְּלָעַם
הָרָשָׁע אָמַר תּוֹרָה בְּרַבִּים. מִשֶּׁה רַבֵּנוּ הַצְדִּיק
הָאֱמֵת אָמַר תּוֹרָה, וּבְלָעַם הָרָשָׁע הַמְּזוּהָם, שְׂחִי עִם

אֲתוֹנוּ, גַם־כֵּן אָמַר תּוֹרָה. גַּם לוֹ הָיָה כּוֹבֵעַ פְּרוּהָ,
 בְּגַד מְשִׁי, צוּרָה מְרֻשְׁמָה, וְאֲנָשִׁי בַלְעָם דְּבָרוֹ עַל
 מִשָּׁה, כִּי זֶה לְעַמַּת זֶה עָשָׂה אֱלֻקִּים, כִּי זוֹ
 הִבְחִירָהּ, וְכֵן נַעֲשֶׂה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, שְׂאֵי אֲפָשָׁר
 לְהַפִּיר, כִּי הַשֶּׁקֶר נִדְמָה בְּדִיוֹק כְּמוֹ הָאֲמֶת, וְקָשָׁה
 מְאֹד לְהִבְחִין בִּינֵיהֶם. וְלָכֵן אֹמֵר הַתַּנָּא (אָבוֹת ה',
 י"ט): "מָה בֵּין 'תְּלִמְדֵי'וֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ
 לְ'תְּלִמְדֵי'וֹ שֶׁל בַּלְעָם הַרְשָׁע"; נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׂאֵלָה,
 לָמָּה אֵינוֹ אֹמֵר: מָה בֵּין אַבְרָהָם אָבִינוּ לְבֵין
 בַּלְעָם? אֵלָּא בַלְעָם הִלֵּךְ עִם אוֹתוֹ הַלְבוּשׁ כְּמוֹ
 אַבְרָהָם אָבִינוּ, הוּא הִתְחַקָּה בְּחֻקֵּי מִדְּיָן
 כְּאַבְרָהָם, וְהָיָה קָשָׁה לְהִבְחִין בִּהְפָּרֵשׁ בִּינֵיהֶם, כִּי
 הַשֶּׁקֶר מְדַמָּה עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד אֶל הָאֲמֶת. וְלָכֵן
 אֹמֵר הַתַּנָּא: מָה בֵּין 'תְּלִמְדֵי'וֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ
 לְ'תְּלִמְדֵי'וֹ שֶׁל בַּלְעָם הַרְשָׁע, כִּי רַבְּנוּ ז"ל אֹמֵר
 (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קמ), אֲשֶׁר אֶת הַצַּדִּיק
 אֵין יְכוּלִים לְהַפִּיר בְּשׁוּם פָּנִים וְאַפֵּן, כִּי הוּא
 לְמַעַלָּה מְשַׁכְּלֵנוּ וְנִדְעָתָנוּ, אֵלָּא עַל־יְדֵי תְּלִמְדֵי, וְ
 אִזּוֹ רֹאִים מִיְהוּ הַצַּדִּיק. אִם רֹאִים תְּלִמְדֵי
 שֶׁלָּבָם בּוֹעֵר רַק אֶל הַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא,
 שֶׁמִּתְבוֹדְדִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שְׂזוּכִים לְסִיִּם בְּכָל
 שְׁבוּעַ שָׁנָיִם מְקַרָּא וְאֶחָד תְּרַגּוּם, שְׁמִסִּימִים בְּכָל

טובת הזולת

קמז

יום ח"י פרקים משניות, כמה דפים גמרא, זהר ותקונים, פרקים רמב"ם, סימנים טור ושלחן ערוך, ועוד המון למודים, ומתפללים בהתלהבות, מכירים שאלו תלמידי הצדיק האמת. אבל אם רואים כאלו שהכל יעשו, אבל לא יפתחו חמש ורש"י, שהכל יעשו, אבל לא יפתחו גמרא ומשניות, וזהר ותקונים וכו', ובגדל חצפתם עוד ילעגו לזה, אזי מבחינים מה בין בני לבן חמי.

היה אחד מאנשי שלומנו ר' אברהם בר' נחמן טולטשינער ז"ל, שאביו היה תלמיד מוהרנ"ת ז"ל, הוא חבר ספר "באור הלקוטים" על ה"לקוטי-מוהר"ן", והיה דבוק תמיד בהקדוש-ברוך-הוא, ודבר אליו יתברך, ולא היה לו עסק עם אף אחד, ואנשי שלומנו בחייו לא ידעו מגדלתו, כי אם מתי מספר. ובזו אותו בכל מיני בזיונות. והיתה חבורה של בחורים ואברכים, קמץ קטן, שנמשכו אחריו, אבל רב רבם של אנשי שלומנו חלקו עליו. ובכל פעם שהחל לדבר דבורי רבנו ז"ל, דבורי אמונה והשגחה פרטית, היה מתבונן תחלה, אם ישנם אנשים בלתי רצויים, וכשראה שישנם רק

הַאֲנָשִׁים הַנְּאֻמָּנִים אֵלָיו, וְלֹא שִׁקְרָנִים, רַמָּאִים וְצַבּוּעִים, אֲזִי הֵחֵל לְדַבֵּר. וְכָל-כֶּף הָאִיר בְּתַלְמִידָיו אֶת גְּדֻלַּת רַבֵּנוּ ז"ל, וְלֵהֵב אֶת לִבָּם מְאֹד, עַד שֶׁהֵחֵלוּ לְהַחֲשִׁיב מְאֹד מְאֹד אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל: "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", "סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת", "סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת", הַשִּׁיחוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁבִּי"שִׁיחוֹת-הַר"ן" וּבִי"חֵי-מוֹהַר"ן", וְלִבָּם בָּעַר מְאֹד אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שֶׁכָּל לֵילָה אָמְרוּ תְקוּן חֲצוֹת. וְכִי הִרְבֵּה לְדַבֵּר מִמַּעַלְת קִדְשֵׁת רַבֵּנוּ ז"ל, וְאִיךָ שִׁצְרִיכִים לְמַלֵּא אֶת הָעוֹלָם עִם אוֹר רַבֵּנוּ ז"ל, אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד זָכָה לָזֶה, מִפְּאַת הָעֲנִיּוֹת וְהַדַּחְקוֹת שֶׁעֲבָרָה אֲזִי עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הִיָּה קָשָׁה לְהוֹצִיא מֵהַכַּח אֶל הַפַּעַל.

הַיּוֹם גַּם אֲנִי יוֹדְעִים מִגְּדֻלַּת רַבֵּנוּ ז"ל, וְגַם אֲנִי מִפְּרִסְמִים אֶת רַבֵּנוּ ז"ל בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוֹלָה כְּאַרְבָּעִים וְאַחַת שָׁנָה, וּמִדְּפִיִּסִים וּמִפִּיִּצִים אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ. רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (חֵי-מוֹהַר"ן, סִימָן רנ"א): לֹא רַק אֶתְכֶם אֲנִי יָכוֹל לְקַרֵּב אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלָא אֶפְלוּ אֶת הַגּוֹיִים אֲנִי יָכוֹל לְהַבִּיא סָמוּךְ אֶל דַּת יִשְׂרָאֵל. כָּל הָעֲנִיָּן שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל זֶה גְלוּי אֱלֻקוֹת בְּתַכְלִית

המדרגה העליונה, שאדם תמיד יזכר מהקדוש-
ברוך הוא, ולא יסיח דעת כרגע ממנו יתברך,
ותמיד ידבר ממנו יתברך כאשר ידבר איש אל
רעהו והבין אל אביו.

אבל לזה צריכים טוב עין, שנסתכל בעין
טובה. ולכן על תלמידי אברהם אבינו נאמר,
שהיו בעלי עין טובה, רוח נמוכה, ונפש שפלה;
אברהם אבינו הכניס בתלמידיו מדה של עין
טובה, והוא עצמו היה דגמא אישית לזה, כי מי
עוד היתה לו עין טובה כאברהם אבינו, שפנה
אהל עם ארבעה פתחים לארבע רוחות השמים,
שמכל צד וצד יוכלו לבוא אליו אורחים, ונתן
להם לאכל, לשתות ולישן, וגלה להם את הבורא
יתברך שמו, כי הוא היה בעל עין טובה בתכלית
השלמות.

ומי שיש לו עין טובה, ומחפש טובת הזולת,
סימן שיש לו רוח נמוכה ונפש שפלה; כי מרגיש
עצמו שפל, שעשה עוונות חמורים, והוא הכי
גרוע מכל העולם כלו, ואומר על עצמו, אשר
מאז בריאת העולם עד סוף כל הבריאה, עוד לא

הִיָּה וְאֵין וְלֹא יִהְיֶה נֶפֶשׁ פְּגוּמָה כְּמוֹנִי. וְאֵימָתִי
 זוֹכִים לְהַכִּיר אֶת הָאֱמֶת שְׁאֲנִי כְּלוּם? כְּשֵׁיֶשׁ לִי
 עֵין טוֹבָה לְזוּלָת, וְאֲנִי רוֹצֶה בְּטוֹבָתוֹ, זֶה סִימָן
 שֵׁשׁ לִי רוּחַ נְמוּכָה וְנֶפֶשׁ שְׁפֵלָה. אֲבָל כַּאֲשֶׁר יֵשׁ
 לְאָדָם עֵין רָעָה לְזוּלָת, סִימָן שֵׁשׁ לוֹ רוּחַ גְּבוּהָה
 וְנֶפֶשׁ רַחְבָּה. וְזֶה הִיָּה בְּלִעָם הָרָשָׁע.

וְלִכֵּן בְּכָל דוֹר וְדוֹר יֵשׁ צְדִיקִים קְדוֹשִׁים
 דְּבוּקִים בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂאִינָם מְסִיחִים דַּעַת
 מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ כְּרַגַּע, וְטוֹבַת הַזּוּלָת הִיא בְּנִפְשָׁם,
 וְאִינָם מְסַתְּפִלִים עַל עֲצָמָם כָּלֵל. וְלַעֲמָתָם יִשְׁנָם
 שְׁקִרְנִים, צְ'בוּעִים, ר'מָאִים, שְׁר"ץ הַשְּׂרִץ עַל
 הָאָרֶץ, שְׁכָל מַחֲשַׁבְתָּם טוֹבַת עֲצָמָם וְלֹא טוֹבַת
 הַזּוּלָת, וּמֵהֶם צְרִיכִים לְבָרוּחַ כְּמוֹ שְׁבוֹרָחִים מֵאֵשׁ.

וְלֹא פַעַם אַחַת ר' אַבְרָהָם בְּר' גַּחְמָן ז"ל
 הִתְלוּנָן: אֵין לִי עִם מִי לְדַבֵּר מִגְדֵּלֶת רַבְּנוֹ ז"ל. כִּי
 אֵלוֹ שְׁשׁוּמְעִים אוֹתִי, יֵשׁ לָהֶם מַחִין קְטַנִּים, וְאִינִי
 יְכוּל לְדַבֵּר עִמָּהֶם, כִּי יִהְיֶה לָהֶם רַבּוּי אוֹר
 וְשִׁבִירַת הַפְּלִים, כִּי לֹא יוּכְלוּ לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר
 הַזֶּה. אֲבָל כְּשֶׁהָיוּ לוֹ תְּלִמִידִים שֶׁהִפִּירוּ גְדֵלְתוֹ,
 וְהָיוּ חֲפִצִים לְשִׁמְעַ קוּלוֹ, אָזִי פָּתַח פִּיו וְדַבֵּר

טובת הזולת

קנא

מגדלת רבנו ז"ל, שרבנו ז"ל מתנה לכל העולם
כלו.

והנה אנחנו, שזכינו להתודע מרבנו ז"ל,
צריכים לדאג אף ורק למען טובת הזולת. לצאת
בחוץ, ולגלות ולפרסם את הלמוד העמק של
רבנו ז"ל. רבנו ז"ל נשלח לזה העולם להרים את
כל הדור הזה ואת כל הדורות התלויים בדור
הזה, הענין של רבנו ז"ל — לתקן עולם במלכות
שדי, להכניס את הקדוש-ברוך-הוא בתוך העולם
כלו. אבל אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב',
סימן ה'): למה נקרא הקדוש-ברוך-הוא שדי?
שיש די לכל אחד ואחד באלקותו. מסביר רבנו
ז"ל, שיש די לכל אחד ואחד באלקותו — כן
אדם חושב, כביכול, אלקים נמצא רק אצלו, ורק
אני יכול להשיג רוחניות אלקות, ורק אני צריך
לדעת מהלמוד הזה, אומר רבנו ז"ל: לא ולא,
הקדוש-ברוך-הוא כל-כך גדול, שיש מספיק
אלקות לכלם, בכל הבריאה כלה יש מספיק
אלקות, שכל אחד יכול להשיג, יש מקום לכל
אחד ואחד להיות נכלל באין סוף ברוך הוא.

אָבֵל יֵשׁ רַע עֵינַי, אָדָם שֶׁמָּחוּ מְצַמְצָם, וּמֵהֵיכָן
 זֶה בָּא? מְרוּחַ גְּבוּהָה, וְנֶפֶשׁ רְחֻבָה, הוּא מְלֵא
 זְהֵמָה וְטִמְאָה, אִזּוֹ אֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ לְדַבֵּר עַל הַצְּדִיק.
 וְכִף אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֵינַי תַּעֲנִית ז:): כָּל
 מִי שֵׁשׁ בּוֹ עֲזוּת, בְּיָדוֹעַ שֶׁבָּא עַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ; אִם
 רֹאִים אֶחָד שֶׁאֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ לְדַבֵּר עַל הַצְּדִיק, תִּדְעוּ
 לָכֶם שֶׁנִּכְשַׁל בַּפֶּגֶם הַבְּרִית הַכִּי חָמוּר, וְהוֹלִיד
 מִמְּזֵרִים, וּבָא עַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ, אוֹ שָׂאָר עֲוֹנוֹת, בֵּר
 מִיָּנֵן, כִּי בִּפְרוּשׁ אָמַר לָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן,
 חֶלֶק א', סִימָן לו), שֶׁאִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפֶן
 לְהַשִּׁיג אֶת הַצְּדִיק, אֶלָּא מִי שֶׁתִּקַּן בְּרִיתוֹ. וּמִי
 יָכוֹל לְהִתְפָּאֵר, שֶׁהוּא נָקִי מִכָּל זֶה?! הֲרֵי הִרְהוּר
 אֶחָד שֶׁאָדָם מְהִרְהֵר, בֵּר מִיָּנֵן, כִּבְרַע עוֹשֶׂה פֶגֶם
 בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, וּמִכָּל שֶׁכֵּן עוֹד וְעוֹד
 הִרְהוּרִים, מִכָּל שֶׁכֵּן הַסְּתַכְּלִיּוֹת רָעוֹת, מִכָּל שֶׁכֵּן
 גְּבוּל פֶּה וְכוּ', מִכָּל שֶׁכֵּן שֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מַעֲשִׂים
 מִתְעַבִּים, אֵיךְ הוּא יָכוֹל לְהַשִּׁיג אֶת הַצְּדִיק?!
 בְּיָדָאֵי יְבָרַח מֵהַצְּדִיק.

וּכְלָל זֶה תִּדְעוּ בְּנַפְשְׁכֶם, לָמָּה יֵשׁ לַצְּדִיק
 כָּל-כָּף הַרְבֵּה מִתְנַגְּדִים וְשׁוֹנְאִים? כִּי אֵין הָאוֹר
 מִתְעַרֵּב עִם הַחֹשֶׁךְ, וְאֵין הַחֹשֶׁךְ מִתְעַרֵּב עִם הָאוֹר,

טובת הזולת

קנג

אין הטוב אוהב את הרע ואין הרע אוהב את הטוב, זה חטא בפגם הברית כזה, וזה חטא בפגם הברית כזה, והוא טמא מטמא, וממילא אינו יכול לסבל את הצדיק, כי הצדיק יודע בדיוק מה עשה, והוא מתבייש ממנו ובורח ממנו. מילא ברחת — זו בעיה שלך, אבל אם אתה פוער פיה הטמא נגד הצדיק, אזי אתה חוטא ומחטיא את הרבים, וגורם שגם אחרים יתרחקו.

”טובת הזולת” זה היסוד. אומר רבנו ז”ל: “יפה עינים וטוב רואי” — זו נקדת המשית, ובזה תלוייה הגאולה, אם יהיה לנו טוב עין, ונחשב מטובת הזולת, אם תמיד נחשב — איך יכולים להוציא עוד יהודים מהשואל תחתית, “אני כל-כף פגום, עשיתי כל-כף הרבה עברות, אני האמלל הגדול ביותר, אבל יש לי תקנה — על-ידי שאזכה לקרב רחוקים אל בוראם ויוצרים, אזי ימחל הקדוש-ברוך-הוא גם לי”. בזה שאדם לומד עם הזולת, עז חפצו ורצונו, שגם הזולת ידע מהאור הזה, זה התקון שלו, כי התקון הכי גדול לאדם לתקן מה ששקלקל — לקרב את הזולת.

וְלִכֵּן מֵאַחַר שֶׁאַנְחֵנוּ זֹכִים לְדַעַת מֵרַבִּי אֲמֵת
 כָּזֶה, רַבִּי נִפְלֵא כָּזֶה, רַבִּי רַחֲמָן כָּזֶה, עָלִינוּ לְגִלוֹת
 וּלְפָרְסָם אֶת הַרְבֵּי וְהַצְדִּיק הַזֶּה לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ,
 וְאַפְלוּ שִׁיקוּם עָלֵינוּ מִי שִׁיקוּם — לֹא נִסְתַּכַּל
 עָלֵינוּ. כִּי רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּשׁוּבָה,
 סִימָן מו): מִי שֶׁאוֹהֵב אֶת הַצְדִּיקִים, יָכוֹל לְהַחְזִיר
 יְהוּדִים בְּתִשׁוּבָה. כָּזֶה שֶׁאַנּוּ רוֹצִים בְּ"טוֹבַת
 הַזּוֹלָת", וְחַפְצִים לְהַחְזִיר בְּנֵי-אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זֶה
 סִימָן שֶׁאַנּוּ אוֹהֲבִים אֶת הַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִים. וְכֵן
 אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּשׁוּבָה, סִימָן כד):
 הַמַּחְזִיר בְּנֵי-אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זוֹכֶה וְיוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה
 שֶׁל מַעֲלָה, וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבַטֵּל גְּזֵרָה
 בְּשִׁבְלֵנוּ; זֶה נִקְרָא "טוֹבַת הַזּוֹלָת", שֶׁכָּל חֵיוֹתָיו
 שֶׁל הָאָדָם הֵיא לְתַקֵּן גַּם אֶת אַחֲרִים, לֹא דֵי שֶׁאַנִּי
 רוֹצֶה לְתַקֵּן אֶת עַצְמִי, וְאַנִּי יוֹדֵעַ מִי אֲנִי — פָּגוּם,
 שְׁעוֹד לֹא הָיָה בְּזֶה הָעוֹלָם אָדָם מְלַכְלֵךְ וּמְלֵא
 עוֹנוֹת כְּמוֹנִי, וְאַיִנִּי יוֹדֵעַ אִם יֵהִי עוֹד אָדָם
 מְלַכְלֵךְ כְּמוֹנִי, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי רוֹצֶה לְשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה, וְלֹא זֹו בְּלִבְד, אֶלָּא אֲנִי רוֹצֶה לְהַחְזִיר
 אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה, וְאַפְלוּ אֶת כָּל אַמּוֹת
 הָעוֹלָם אֲנִי חָפֵץ לְהַשִּׁיב אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 זֶה סִימָן שֶׁאָדָם רוֹצֶה בְּאֲמֵת לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה.

טובת הזולת

קנה

וזו היתה מדרגת אברהם אבינו, שמסר נפשו בשביל הזולת, וזו היתה מדרגת משה רבנו, שמסר נפשו בשביל הזולת, עד שאומרים חכמינו הקדושים: מה היתה מדרגת משה רבנו? שתמיד הלך עם מחשבה — איך זוכים להחזיר בעם ישראל את הקדוש-ברוך-הוא, כמו שאני משיג את הקדוש-ברוך-הוא. משה רבנו הלך תמיד עם השתוקקות כזו, איך אני יכול להחזיר גלוי אלקות שבוער בי, פנים אל פנים אני מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, איך אני יכול להחזיר זאת גם בזולת, זה נקרא "טובת הזולת".

והנה זכינו להתקרב אל רבי פנה כמו רבנו ז"ל, שהוא הרחמן האמתי, שמרחם עלינו ומוציאנו מהבוץ, ומעלה אותנו לתכלית המדרגה עליונה, אבל זה לעצמת זה עומד נגדו הסמ"ך-מ"ם בדמות חמור, שנושא אבנים, אשר אלו העוונות שלנו. אבל בזה שאדם יוצא להפיץ את האור של רבנו ז"ל, הסמ"ך-מ"ם נתקע, החמור מושך, והעגלה העמוסה אינה יכולה לזוז.

לכן העקר להתחיל התחלה חדשה, למה

לסבל מהסמ"ך-מ"ם, מהיצר הרע הרוצה רק להכשילנו יותר ויותר בעוונות וחסטאים ומעשים מגנבים וכו', והוא סוחר בכר עגלה מלאה אבנים, שאלו העוונות שלנו, באו נעצר את הטמאה הזו. כי היום כלי התקשרת מדברים על הקדוש-ברוך-הוא כל דבר אסור פתוח בלי שום בושא, מדברים נגד כל הקדוש לעם ישראל בעזות מצח ובחצפה גדולה, שזה הסמ"ך-מ"ם בדמות חמור, שנושא עגלה עמוסה באבנים, שהם עוונותינו, באו נעצר את העגלה הזו — כלי התקשרת, שפוערים פיהם נגד כל הקדוש לעם ישראל, ונתחיל להפיץ ספרי רבנו ז"ל ביתר שאת וביתר עז.

לפני ארבעים שנה פתחנו "קרן הדפסה היכל-הקדוש", למה שלא נעזר לזה אחת ולתמיד להתקדם? ! הדפסנו כבר במקשה כל השנים מליוני קונטרסים בשתי-עשרה שפות, גויים התגירו כבר דרך הקונטרסים הללו, רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יז), שיש טוב הכבוש אצל גויים, נשמות קדושות התבוללו בין הגויים, ועכשו חוזרים אל שרשם ומתגירים. ועל כמה וכמה נשמות ישראל, שכל-כף התרחקו, ודיקא

על-ידי הקונטרסים הללו הם חוזרים בתשובה.
ומה עושה הסמ"ך-מ"ם? ינסה לשבר אותנו. כָּבֵר
רצה לשברנו מכל מיני כוונים אך לא הצליח.

וכאן המקום להעיר, אל תחשבו שלדפיס
ספרים זה כל-כך קל, פתאם נכנסת תשוקה לאחד
— "הנה אדפיס חמשים אלף קונטרסים, ואמכר
אותם בתצי מחיר", ולא אורך זמן רב, ומתחיל
לבכות שהוא תקוע עם הספרים. באמת הדפסת
את זה בתצי מחיר, אך מה הלאה? מה עם
האחסון, מה עם ההובלה, מה עם הגרפיקה, מה
עם ההגהות וכו', אתם יודעים כמה הפסדים
ישנם?! כל אלו שנסו להדפיס בעצמם, נשברו
לבסוף, כי ראו שאינם יכולים לעמד בחובות
ובהוצאות הללו. אנחנו על-ידי "קרן הדפסה
היכל-הקדש", כָּבֵר מדפיסים ארבעים שנה את
כל ספרי רבנו ז"ל כמה וכמה פעמים: "לקוטי-
מוהר"ן", "ספורי-מעשיות", "ספר-המדות",
"חיי-מוהר"ן", "שיחות-הר"ן", "לקוטי-הלכות",
"לקוטי-תפלות", ועוד כָּל ספרינו, שזכינו לתדש
בדברי רבנו ז"ל, להוריד אור האלף לאור מאות,
ואור מאות לאור עשרות, ואור עשרות לאור

אֲחָדוֹת, וְאֲחָדוֹת לְפָרוּרִין, שְׁזֶה כָּלֵל הַקּוֹנְטֵרַסִים
אֲשֶׁר מִתְּפָרְסִים בְּעוֹלָם.

לָמָּה לֹא תִתְאַחֲדוּ כָּלֵם תַּחַת "קָרָן הַדְּפָסָה
הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ", לָמָּה תִּנְסוּ לְשֹׁבֵר אֶת זֹאת?!
תֵּאֱמִינוּ לִי, שֶׁהַקְּמֵתִי כָּבֵד אֶרְבָּעָה דוֹרוֹת מְפִיצִים,
וְהָיוּ כָּבֵד גַּם מִדְּפִיסִים, אֲבָל פִּשְׁטוֹ אֶת הַרְגֵּל,
וְאֶנְחָנוּ בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ בְּתוֹךְ תַּקְּףָה עֲנִיּוֹת
וְהַדְּחָקוֹת מִמְּשִׁיכִים לְהַדְּפִיס עוֹד פַּעַם "לְקוֹטִי-
מוֹהַר"ן", "סְפוּרֵי-מַעֲשֵׂיֹת", וְ"סְפָר-הַמַּדְוֹת",
שִׁיחוֹת רַבֵּנוּ ז"ל, "לְקוֹטִי-הַלְכוֹת" וְ"לְקוֹטִי-
תְּפִלוֹת", וּבְכַרְט הַסְּפָרִים הַחֲדָשִׁים: "אוֹצֵר
הַקּוֹנְטֵרַסִים", שְׁזֶה אוֹצֵר הַמְּנַצֵּר, וְתִדְעוּ, שֶׁיִּגְיַע
זְמַן שִׁילְמְדוּ בְּזֶה בְּרַבִּים, וְגַם עַכְשָׁיו, הָרוֹצֵה
לְהַנְצִיל מִהַרְע, שִׁיעֲשֶׂה לְעֶצְמוֹ קְבִיעוֹת לְלַמֵּד בְּכָל
יוֹם קוֹנְטֵרַסִים, וְאִם יָכוֹל לְלַמֵּד עִם חֲבֵרוֹתָא —
מָה טוֹב וּמָה נָעִים, וְהֵנָּה אָנוּ אוֹחֲזִים כָּבֵד בְּסִדְרַת
אוֹצֵר הַקּוֹנְטֵרַסִים — עֲשָׂרִים וְשִׁבְעָה כָּרְכִים,
וּמוֹכֵן לְדַפּוּס עַד כְּרֵךְ שָׁשִׁים, אֲבָל מְנַסִּים לְשֹׁבֵר
אוֹתָנוּ, מִפֶּה וּמִשֵּׁם, וּמָה קוֹרָה לְבִסוּף? הַהַדְּפָסָה
זֶה טְפִין טְפִין. אֶנְחָנוּ מִחֲזִיקִים כָּבֵד בְּסִדְרַת
"אֲשֶׁר בְּנַחַל" כְּרֵךְ אֶרְבָּעִים וְחֲמֵשׁ, וַיֵּשׁ עוֹד שְׁלֹשׁ

טובת הזולת

קנט

מאות פרכים לפחות שצריכים לצאת, וזה הספר שמציל בחורים ואברכים, ומקשר אותם אל הקדוש-ברוך-הוא, ומכניס בהם גם-כן אור אלקי. ולמה שלא נתאחד יחד, ונעזר אחת ולתמיד ל"קרן הדפסה היכל-הקדש", כדי לעשות טובה לזולת. אנחנו באנו לזה העולם להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, ואין די בזה שאנו מפירים את הקדוש-ברוך-הוא, אלא עלינו למסור את נפשנו שגם הזולת יפיר את הבורא יתברך שמו, וזה על-ידי הפצת הספרים.

ולכן כל אחד, אשר בוער בו האור של רבנו ז"ל, מכרח להפיץ בכל יום קונטרס אחד או שני קונטרסים, ספר אחד או שנים, זה סימן שבווער בו אור רבנו ז"ל. ולכן רואים בני הנעורים פשמתקרבנים — הם מפיצים ביקר שאת ועז, פי אור רבנו ז"ל בוער בהם. אבל לאט לאט פשמתבגרים, ועוברות עליהם צרות — אזי נחלשים, פי אור רבנו ז"ל נחלש אצלם ביודעין ובלא יודעין. ולכן באו נתחיל התחלה חדשה לדאג לטובת הזולת, לקרב נשמות ישראל אל

הקדוש-ברוך-הוא דרך העצות של רבנו ז"ל. אבל
מנסים לשבר אותנו, ואיך נמשיך?!

יש לי פרוש על כל הזהר, על כל התקונים,
זה עולה הון תועפות, ומנסים להצר צעדינו. ולכן
אבקש את כלכם, שתקחו קפת צדקה בעבור "קרן
הדפסה היכל-הקדוש", וישימו בכל יום כמה
פרוטות לצדקה, כדי שנוכל להמשיך להדפיס
ביתר שאת וביתר עז את כל הספרים שישנם
בכתב יד. יש פרוש על "שיר השירים", על
קהלת, שצריך לצאת, אבל אין כסף. והנה
הדפסנו "אוצר הרפואות", שמו שמים מה
שקורה עכשו, כל-כף הרבה חולים, אלפי פצועים
שבורים ורצועים, למה לא נקח את הספר הזה
ונפיצו ביניהם?! הנה מגיע תנקה, למה לא נקח
"נר לצדיק", ולהפיצו בין נשמות ישראל, שיראו
מה זה תנקה, אור הקדוש-ברוך-הוא שמאיר
בתוך תרבות יון, ומבטל לגמרי את טמאת
היונים.

הבעל התניא זי"ע אומר: אדם נברא בזה
העולם לעבר שבעים-שמונים שנה לעשות טובה

טובת הזולת

קסא

אחת ליהודי. ומכל שכן כשיוצאים להפצה, יכולים לעשות טובות לכל-כף הרבה יהודים טובים, אשר הקדוש-ברוך-הוא מתפאר עם נשמות ישראל, ומדוע שלא נדאג גם לזולת?! מדוע לא נעזר לכל בר ישראל?! למה לא נהיה בעלי 'טוב עין', אשר בא מזכרון בו יתברך, מהתעוררות הלב, ולעמתו 'רע עין' — אומר רבנו ז"ל, זה מיתת הלב. הצדיק הקדוש מקוברין זי"ע אמר: יום אחד שאין עושים טובה ליהודי אחד, צריכים לדעת שהיום הזה איננו יום. וצריכים לזכור דבר זה היטב. כל יום צריכים להפיץ לעוד ועוד יהודים את האור אין סוף ברוך הוא. מסכנים בחורים, רנקים, שבורים ורצוצים, אין להם אף אחד, עוזבים את הארץ למזרח הרחוק, ושם עוקרים את עצמם מהאמונה הקדושה ומהאנושיות בכלל. ועל-ידי הקונטרסים יכולים להציל את נשמות ישראל, שלא יעזבו את ארץ ישראל, ולא יסעו למערב הפרוע להיות שקועים בנאוף.

ולכן הגיע הזמן שתצאו להפצה, ואל תאמרו: זה לא בשבילי. רבי ישראל סלנטר,

שְׁהִיָּה צַדִּיק קְדוֹשׁ, וּמִסַּר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר הַזּוּלָּת,
 וְדָאֵג לְכָל יְהוּדֵי וַיהוּדֵי, יָשָׁב פַּעַם בְּבֵית־הַכְּנֶסֶת
 וְלָמַד, וּבְעֶזְרַת הַנָּשִׁים יִשְׁנוּ שְׁנֵי עֲנִיִּים, וּפְתָאם
 שְׁמַע שְׁעָנִי אֶחָד הַתְּעוֹרָר וְדִבֵּר אֶל תְּחִבּוּ: יְדִידֵי
 הַיָּקָר, אֲנִי כָּל־כָּף צָמָא, אוֹלֵי תָּבוֹא עִמִּי לְנִקְרָ, כִּי
 פּוֹחַד אֲנִי לְצֵאת לְבִדֵי לְשִׁתּוֹת. וְעָנָה לוֹ הַיְהוּדֵי:
 קָר לִי, קָשָׁה לִי לֵילֶךְ עִמָּךְ. תַּכֶּךְ כִּשְׁשָׁמַע רַבִּי
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַיּוֹכּוֹחַ וְכוּ', סָגַר אֶת הַגְּמָרָא וַיֵּצֵא
 לַחוּץ, וְהִלֵּךְ אֶל הַנִּקְרָ וְהִבִּיא כָּלִי מְלֵא מַיִם, עָלָה
 לְעֶזְרַת הַנָּשִׁים וְנָתַן לְשִׁנְיָהֶם לְשִׁתּוֹת. זֶה מִדְּרָגָה
 שֶׁל צַדִּיק, שֶׁבְּנַפְשׁוֹ הַדִּבֵּר לְעֶזְרַת לְזוּלָּת. לָמָּה שָׁלָא
 נִהְיָה כָּמָהוּ? !

הַהֶכְרַח לִי לְסַפֵּר לָכֶם, שֶׁהַמַּחְלָקַת עָלֵי הַחֲלָה
 בְּשָׁעָה שֶׁהַדְּפִסְתִּי בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה אֶת הַסֵּפֶר
 "אֶרֶךְ אַפִּים", אֲשֶׁר מְדַבֵּר הַרְבֵּה מִסְּבָלָנוֹת, שֶׁהִיא
 הַמְּדָה הַקָּשָׁה בְּיוֹתֵר לְאָדָם לְהַשִּׁיגָה, וְרַק מְשִׁיחַ
 יְכוּל לְהַכְנִיס סְבָלָנוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי אֲנָשִׁים
 סוֹבְלִים כָּל־כָּף בְּזֶה הָעוֹלָם. וּמֵאֵז שִׁיֵּצֵא הַסֵּפֶר
 לְאוֹר, פָּרְצָה עָלַי מַחְלָקַת גְּדוֹלָה מְאֹד, וְעַל הַסֵּפֶר
 הַזֶּה סְבָלְתִי יוֹתֵר מִהַכֹּל. וְאַגְלָה לָכֶם סוּד שֶׁהוּא
 מְפָרְסֵם, וְאֵין צְרִיכִים עַל זֶה רְאִיוֹת, כִּי רוֹאִים אֶת

טובת הזולת

קסג

זאת בְּחוּשׁ, מֵאִז שֶׁהִתְחִילוּ לְהִדְפִּיֵס סְפָרִים
בְּהִסְטוֹרִיָה הַיהוּדִית עַד הַדּוֹר הַזֶּה, עוֹד לֹא הָיָה
חָכָם וְצַדִּיק שֶׁבְּחַיָּו יִדְפִּיֵסוּ אֶת הַסֵּפֶר שֶׁלוֹ יוֹתֵר
מִשְׁבָּעִים פְּעָמִים, וְלֹא סֵתָם הַדְּפָסָה שֶׁל חֲמֵשׁ-
מֵאוֹת אוֹ אֶלֶף עֶתְקִים, אֶלֶּא עֶשְׂרִים אֶלֶף, עֲשָׂרַת
אַלְפִים, חֲמֵשֶׁת אַלְפִים וְכוּ' וְכוּ', וְהוֹפֵץ בְּכָל
הָעוֹלָם כְּלוּ. יְדוּעַ, שֶׁהַשְּׂאֵגַת אַרְיֵה' חֵבֵר הִרְבֵּה
סְפָרִים, וּמִדוּעַ נִקְרָא הוּא רַק עַל שֵׁם סֵפְרוֹ 'שְׂאֵגַת
אַרְיֵה'? כִּי כִשְׁהוֹצִיא אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה, הִיָּתָה עָלָיו
כָּל-כֶּף הִרְבֵּה מִחֻלְקָת, וְלָכֵן נִקְרָא עַל שֵׁם סֵפֶר זֶה.
וְכִמּוֹ-כֵן 'קִצּוֹת הַחֲשׁוֹן', הֲלֹא חֵבֵר עוֹד סְפָרִים,
וְלָמָּה נִקְרָא עַל שֵׁם סֵפֶר זֶה? אֶלֶּא מִחֻמַּת שְׁהִיָּתָה
עָלָיו הִרְבֵּה מִחֻלְקָת וְצָרוֹת, כִּשְׁהַסֵּפֶר הַזֶּה נִתְקַבַּל
אַצֵּל כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וְלָכֵן אֲבַקֵּשׁ אֶת כְּלַכְּם, בְּאוֹ נִתְחִיל לְלַמֵּד
בְּעֲצָמֵנוּ אֶת הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים; רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קצב): אִם רוֹצִים לְהַפִּיר
אֶת הַצַּדִּיק, צָרִיכִים לְלַמֵּד אֶת סֵפְרוֹ, כִּי פָּנָיו,
שְׁכָלוֹ, חֻכְמָתוֹ וְנִשְׁמָתוֹ הֵם בְּתוֹךְ הַסֵּפֶר שֶׁלוֹ. אָדָם
חוֹשֵׁב — אִם הָיָה חַי בִּיְיָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל, כָּלֵם הָיוּ
רָצִים אַחֲרָיו, אֵךְ אֵינוֹ יוֹדֵעַ שְׁלֹא כֵן הוּא.

מוהרנ"ת ז"ל אומר, שבכל דור ודור הסמ"ך-ד"מ"ם
 עושה כף — להעלים ולהסתיר את הצדיק,
 ואומר לאדם: לא, זה לא צדיק, בדור הקודם היו
 צדיקים וכו'. וכיון שנסתלק הצדיק, אז מודים
 כלם, שזה היה צדיק, ובוכים ומבכים שמים וארץ
 — למה לא הפרנוהו בחיים חיותו?! אף מאחר
 מדי! ולכן העקר להתחיל התחלה חדשה מעכשו,
 ולהפיץ את אור רבנו ז"ל, וכל אלו שמתלוננים
 על העדר פרנסה, אין זה נכון, הם פשוט עצלים,
 עם ישראל צמאים לדבר ה', וחפצים בספרים
 אלו, תצאו לגלות להם את האור הזה, ותתברכו
 בשפע רב.

היה בין אנשי שלומנו צדיק בשם ר' יעקב
 מזיטומיר, שאנשי שלומנו אמרו עליו, שאפלו
 היה חי בימי הבעל-שם-טוב הקדוש — היה
 חדוש. ובתחלה היה מקרב אל הצדיק הקדוש רבי
 שלומקע מזוויהל זי"ע. והיה הולך קרוע וכלוי,
 כפוף ושבור, ולא ידע מהכחות שיש בו. עד
 שפעם אחת פגשו אחד מאנשי שלומנו, ואמר לו:
 בוא עמי לאומן. ותכף כשהגיע לאומן, התהפך
 לגמרי, ונעשה עובד ה' כזה, שקל יום התפלל

טובת הזולת

קסה

שחרית באריכות גדולה, מנחה בכונה ובהתלהבות, מעריב בהשתוקקות גדולה, ועל כלם — עבודת החסד שהיתה לו, זה לא נתן לספר כלל. ולבסוף נעשה גבאי של צדקה, שהיה הולך עם שק מדלת לדלת, ואוסף ומקבץ מכל אחד שאריות מזון, זה היה לו חתיכת פת, זה היה לו מעט מאפה, זה היה לו מעט סכר, והכל שמו בשק שלו, וכשהתמלא השק, היה רץ לציון רבנו ז"ל, והניח את השק על הציון, ובכה להקדוש-ברוך-הוא: רבנו של עולם! אני רוצה את טובת הזולת, אני רוצה לעזור ליהודים, וזו היתה הלשון שלו באידיש: "מחיה זיין אידען", והיה אחר-כך לוקח את השק, ומביא אותו אל הקלוז, והיה מחלק את השאריות ליהודים עניים. למה שלא נתקה אותו, ונצא בכל יום להפצה, למה שלא נעזר ליהודים?! אוי גיוואלד, אוי גיוואלד, כלי התקשרת עושים ליצנות מכל דבר שבקדשה, ומזלזלים בשם ה', הפירות והאפיקורסות מתפשטים בעולם, הכניסו בהמוץ עם להזכיר שם ה' לשוא, שזהו עון חמור מאד, שמו שמים — אם לא נמחה על זה, ממלאים את כל ארץ ישראל עם גאוף הכי גרוע, הנער שלנו נכשלים בעוונות

חמורים. ובמה אנו יכולים למחות? רק בדבר אחד — למלא את כל ארץ ישראל עם הקונטרסים היקרים מפז ומפנינים, סלת ברורה מדברי רבנו ז"ל ומוהרנ"ת ז"ל.

יש לנו "קרן הדפסה היכל הקדש", שהקמנו ביזע וכדם, ובזה אני מבקש בעבור טובת הזולת, שכלם יתאחדו יחד לעזר שנוכל להפיץ, מי שיודע שחטא יותר — יפיץ יותר. בנפשי הדבר למלא את כל ארץ ישראל ואת כל העולם כלו עם ספרי רבנו ז"ל. באו ועזרו לי להוציא מהכח אל הפעל חשקי ורצוני. אל תתבישו, עם האמת לא צריכים להתביש! בודאי האמת מנחת על הרצפה, כמו שכתוב (דניאל ח, יב): "ותשלף אמת ארצה", אבל כתוב גם (תהלים פה, יב): "אמת מארץ תצמח", אם נקח עצמנו בידינו, ונצא להפיץ אור רבנו ז"ל, ותמיד נדאג ל"טובת הזולת", לעזר ליהודים אחרים, זה נקרא "טוב עין הוא יברך", וכך מה שכתוב אצל דוד המלך: "יפה עינים וטוב ראי".

אנו מחיבים לקרב את כל היהודים השבורים

והרצוצים, והיום כל הדור שבור ורצוץ, אנשים
 אין להם מה לאכול, אנשים נמצאים בעני
 ובמחסור גשמי ורוחני, למה שלא נעזר להפיץ?
 את ההדפסה תשאירו ל"קרן הדפסה היכל-
 הקדש", אבל להפיץ — תקחו ספרים ותפיצו
 לעם ישראל, זה התקון שלנו! רבנו ז"ל אינו
 רוצה שנתענה או נסגף עצמנו, רבנו ז"ל אומר
 (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ר'): התקון שלנו —
 ישמע בזיונו, ידם וישתק; אדם יוצא להפצה
 ומבזים אותו, זה התקון שלו! יש כל-כף הרבה
 קונטרסים יפים, אשר רק השמות שלהם מקרבים
 נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא: "שובה
 ישראל", "הנסיון הגדול", "בקור חולים",
 "לראות טוב", "הסבלנות משתלמת", "קנה
 לטוב", "הדבר הכי טוב", "למה לסבל", "משפט
 צדק" וכו' וכו', באו ונחזר בתשובה על פגם
 אמונת חכמים, באו נצא להפיץ, באו נעזר אחד
 לשני. עם ישראל עם קדוש, כלנו בנים להקדוש-
 ברוך-הוא, כמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם
 להוי"ה אלקיכם", למה שלא נתן להם לטעם
 מהאור הזה!?

החזיקו עצמכם ביחד, ותמשיכו להתפלל להקדוש-ברוך-הוא בכל יום ויום, ולכל הפחות 'לגנב' חמשה-דקות להתבודדות, כי רק זה מה שישאר מאתנו. תצאו ותתבודדו לפניו יתברך, ותספרו לו מה עבר עליכם, ותזכירו לעצמכם הטובות שקבלתם אצל הצידיק, ותקבלו על עצמכם שאתם תגלו את האור הזה לכל העולם כלו, ולא תתנו שהסמ"ך-מ"ם יעלים ויסתיר אותו, אז תראו מה יקרה. באו ונרחם אחד על השני, באו ונרחם על עם ישראל, אשר יש כל-כף הרבה אלמנות ויתומים, מסכנים רבבות בני ישראל, שצריכים לעמד על המשמר, שהאויב לא יכנס בנו, באו נבקש את הקדוש-ברוך-הוא שישמר אותם, שלא יארע להם שום רע. הם בחורי ישראל יקרים, אין יום שלא עוברים עברות, ומה נעשה בעבור זה? ! יתבעו מאתנו את הדין !

תתארו לעצמכם, שאני בשמים, וצועק לכם מלמעלה למטה: "אתם יודעים מה יקר בשמים? כשעוזרים ליהודים. אתם יודעים מה מגנה בשמים? אם אחד מגנה תלמידי חכמים, אם אחד

מתחבר לקלים, ריקים ופוחזים, לרמאים, צבועים
 ושקרנים, המתחזים כצדיקי האמת, כרבנים,
 ובאמת אינם אלא כמרים טמאים מטמאים."

אימתי מבחינים בין האמת לשקר? רק על-
 ידי התלמידים; אם התלמידים לומדים תורה כל
 יום: מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכות ואגדות,
 ומתפללים להקדוש-ברוך-הוא, ומקימים את
 המצוות בשמחה, ומפיצים את אור רבנו ז"ל
 לזולת, "טובת הזולת" לנגד עיניהם, זה סימן
 שהם תלמידי הצדיק האמת, ורוצים באמת את
 כבוד הצדיק. יש כל-כך הרבה ספרים במחסנים,
 למה לא תרתמו כלכם ותצאו להפצה, ויתן לכם
 הקדוש-ברוך-הוא שפע, כי מי שיוצא להפצה,
 ורוצה רק לקרב יהודים, לא יחסר לו אף פעם
 כסף בכיסו, זו הבטחה! ועל זה נאמר (מלאכי ג,
 י): בְּחֲנוּנֵי נָא בִּזְאת, אִם לֹא אֶפְתַּח לָכֶם אַרְבוֹת
 הַשָּׁמַיִם. תִּנְסוּ, אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תענית
 ט), בְּצַדִּיקָה מִתָּר לְנִסּוֹת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. הַצַּדִּיקָה
 וְחֶסֶד הַכִּי גָדוֹל שְׂיִכּוּלִים לַעֲשׂוֹת עִם יְהוּדִים —
 לְקַרְבָּם אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! בּוֹדֵאֵי יֵשׁ כָּלְבִים
 שְׁנוֹשְׁכִים וְנוֹבְחִים, אֵף אֵין לָשִׁים לֵב אֲלֵיהֶם, אֶלֶּא

לַעֲסֹק לְהַמְשִׁיךְ בְּיָתֶר שְׂאֵת וּבְיָתֶר עֵז, "הַכִּלְבִּים
 נוֹבְחִים וְהַרְכָּבַת נוֹסְעֵת". הַעֲקֹר לְהִתְחַזֵּק יַחַד
 וּלְחַזֵּק אֲחֵרִים, לְחַזֵּק אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, לְחַזֵּק אַנְשֵׁים
 שְׂבוּרִים וּרְצוּצִים, וּבְזָכוֹת זֶה נִזְכָּה לַגְּאֻלָּה
 הַשְּׁלֵמָה, שְׂבוּא יָבוֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וַיְגַלֶּה אֶת
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וַיֵּדַע כָּל
 פְּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ, וַיִּבִין כָּל יִצּוֹר כִּי אַתָּה
 יִצְרַתּוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ הַיְיָ"ה אֱלֹקֵי
 יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ, וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!